

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

SANDRA MARTON

Nesuvaldomas Džeikobas Vaildas

9,99 Lt / 2014 sausis–vasaris

**BROLIAI
VAILDAI**

Knvante

Sandra Marton
(Sandra Marton)

**NESUVALDOMAS DŽEIKOBAS
VAILDAS**

Pirmasis trilogijos
„*Broliai Vaildai*“
romanas

Versta iš Sandra Marton, The Dangerous Jacob Wilde, 2012

© Sandra Marton, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-753-2

„Svajonių romanai“ yra UAB „Svajonių knygos“ prekių ženklas.

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Pirmas skyrius

Džeikas Vaildas - vyras, kurio visada nori moterys ir kuriam pavydi vyrai.

Šešiolikos jis buvo futbolo žvaigždė. Turėjo piloto licenciją. Susitikinėjo su mokyklos gražuole... ir visomis jos draugėmis, žinoma, po vieną, nes buvo principingas ir jau tada perprato moteris.

Be to, jis buvo protingas ir toks išvaizdus, kad kartą Dalase gatvėje jį sustabdęs vyrukas paklausė, ar nenorėtų važiuoti į Rytus pradėti modelio karjeros.

Džeikas jau buvo jam betrenkiąs, bet suvokė, jog tai ne pokštas, o rimtas pasiūlymas. Taigi padėkojęs atsisakė ir panoro kuo greičiau parvairuoti sunkvežimį į milžinišką šeimos ūkį, kad galėtų su broliais iš to pasijuokti.

Žodžiu, gyvenimas klostėsi sėkmingai.

Laikas bėgo.

Jis pradėjo mokytis koledže. Bet tik trejus metus. Paskui dėl tam tikrų priežasčių įstojo į kariuomenę.

Visi Vaildai vienaip ar kitaip tarnavo šaliai: Trevisas buvo talentingas kovinio lėktuvo pilo-

tas, Kalebas – operatyvininkas vienoje vyriausybės agentūroje, apie kurias niekas nežino. O Džeikas įstojo į kariuomenę ir gavo taip trokštas pareigas – pavojingose misijose pilotuoti sraigtasparnius *Blackhawk*.

Viskas pasikeitė per akimirksnį.

Jo pasaulis. Gyvenimas. Iki tol svarbūs principai.

Vis dėlto...

Vis dėlto kai kas nepasikeitė.

Tai jis suvokė vieną naktį pavasario pradžioje, slinkdamas tamsiu Teksaso keliu namų link.

Džeikas tamsoje susiraukė.

Netiesa.

Jis traukė ten, kur užaugo. Nebelaikė tos vietos namais, apskritai neturėjo namų.

Jo nebuvo ilgus ketverius metus. Tiksliau – ket-verius metus, vieną mėnesį ir keturiolika dienų.

Tačiau kelią pažinojo kaip penkis savo pirštus.

Kaip ir atkarpą nuo Dalaso Fort Vorto oro uosto.

Penkiasdešimt mylių greitkelio, posūkis į 227 rajoninį kelią, kurį abipus supo tvoros ir už jų

nakties tyloje ramiai tarsi sargybiniai stovintys galvijai, paskui beveik po valandos kelio – įlenkta tvoros dalis, regis, visada žymėjusi sankryžą su bevardžiu vieškeliu senio Čamberso sklypo link.

Jis tik kartą stabelėjo patikrinti, ar nėra savadarbių sprogmėnų.

Rekordas.

Džeikas įsuko į kelią, net po kelerių metų automatiškai šešiasdešimt trečiųjų *Thunderbird* automobiliu aplenkdamas duobę prie įlenktos tvoros, žyminčios Čamberso sklypą. Duobė žioji senio žemėje, todėl niekas jos neužtaisė.

– Nenoriu, kad kas nors lįstų prie mano nuosavybės, –

sumurmėdavo Elijas Čambersas, jei kas nors kvailai drįsdavo tai pasiūlyti.

Džeiko tėvas niekino senį, bet, kita vertus, generolas niekindavo visus, kurie nebūdavo pavyzdinčiai tvarkingi.

Net savo sūnus.

Auginamas aukščiausio lygio kariškio privačiai gyventi labai tvarkingai.

Vaikystėje taip sakydavo Kalebas. O gal tai Treviso žodžiai?

Gal net jis pats taip sakydavo, pamanė Džeis

kas, ir jo veide atsirado kažkas panašaus į seniai nematytą šypseną. Bet jis greitai ją užgniaužė.

Išmoksti nebesišypsoti, jei rezultatas gali vaikams įvaryti siaubo.

Džeikas pabarbeno pirštais į vairą.

Galbūt protingiausia būtų apsisukti ir patraukti...

Kur?

Ne į Vašingtoną. Ne į ligoninę. Daugiau niekada gyvenime nenorėjo atsidurti ligoninėje. Ne į bazę ar namą Džordžtaune. Per daug prisiminimų, be to, bazėje ar Vašingtone jam nebėra ką veikti, o namų mieste pardavė, dar vakar pasirašė dokumentus.

Tiesa ta, kad jis neturėjo kur dėtis, jam nebuvo vietos nei čia, Teksase, nei pusėje milijono akrų besidriekiančių kalvų ir pievų pavadinimu El Suenjas¹.

Būtent dėl to Džeikas neketino ilgam apsi-stoti.

Broliai tai žinojo ir kaip įmanydami stengėsi įkalbėti neišvykti.

¹ Svajonė, sapnas (isp.) (Čia ir toliau - vert. pastabos.)

- Tavo vieta čia, - sakė Trevisas.

- Juk tai tavo namai, - pridūrė Kalebas. - Įsikurk, neskubėk, apsiprask, kol suvoksi, ką nori daryti toliau.

Džeikas pasimuistė ir ištiesė kojas. *Thunderbird* viduje mažai vietos vyrui, kurio ūgis basomis šešios pėdos ir trys coliai, bet tenka aukotis vardan automobilio, kurį susitvarkė vasarą būdamas šešiolikos.

Kalebui lengva pasakyti.

O padaryti sunku.

Jis nenutuokė, ką daryti toliau, nebent atsukti laiką ir grįžti ten, kur jis sustojo, - į siaurą perėją, kurią supo į pilką murkšliną dangų kylantys kalnai...

- Liaukis, - šaižiai tyloje tarė jis.

Nereikia.

Jis praleis kelias dienas ūkyje. Pasimatys su seserimis. Broliais. Tėvu.

Paskui išvyks.

Pasimatyti su seserimis bus puiku, nebent jos iškrės kokią kvailystę ar apsiašaros. Su generolu? Taip pat neblogai. Tėvas tikriausiai atskaitys jam moralą ir, jei tik šis netruks per ilgai, jis išgyvens.

O broliai...

Velniai nematė. Čia tikriausiai niekas neišvys to, kas slepiasi po randuotu veidu. O tiesa ta, kad galvojant apie Kalebą ir Trevisą jam visada norisi šypsotis.

Broliai Vaildai artimi nuo vaikystės. Maži kartu žaisdavo, paauglystėje kartu įsiveldavo į nemalonumus. Kiek tik pajėgė prisiminti, jiems visada patikdavo tie patys dalykai. Greiti automobiliai. Gražios moterys.

Bėdos iš didžiosios B.

Kaip vienos ankšties žirniai, erzindavo seserys. Netikros seserys, mat generolas vedė duką ir brolių bei seserų mamos buvo skirtingos, bet jos buvo teisos.

Jie tikrai vienos ankšties žirniai.

Iki šiol išliko artimi, antraip nebūtų įkalbėję jo apsilankyti...

Tačiau jis iškėlė savo sąlygas.

Na, daugmaž.

Jie norėjo atsiųsti jam lėktuvą.

- El Suenjuje tų prakeiktų daiktų yra du, - sakė Trevisas. - Na, geriau nei mes tai žinai. Pats juos nupirkai, vadovavai tvarkymo darbams. Kam skristi komerciniu lėktuvu, jei galima kitaip?

Tikrai, kam?

Trevis nepaminėjo, kad Džeikas ne tik nupirko Vaildams lėktuvus, bet ir pats juos pilotavo.

Tik ne dabar.

Pilotas su viena sveika akimi – ne pilotas, o mintis, kad teks grįžti namo kaip keleiviui lėktuve, kurį kadaise pats skraidino, rodėsi nepakeliama.

Todėl jis pasakė broliams nežinąs, kada galės išvykti, ir galiausiai juodu atstojo.

– Bus paprasčiau, jei atskrisiu penktadienio vakarą ir išsinuomosiu automobilį.

Tikrai, – pamanė jis vėl nusišypsodamas.

Vos tik įžengęs į Dalaso Fort Vorto oro uostą, jis sulaukė iškvietimo. Norėjo nekreipti dėmesio, bet galiausiai sukando dantis ir nužygiavo į atvykimo salę.

– Kapitonas Džeikobas Vaildas, – energingai tarė jis. – Kvietėte.

Darbuotoja už stalo stovėjo atsukusi jam nugarą. Atsigręžė nutaisiusi dalykišką šypseną...

Ir išblyško.

– Ak, – užsikirto ji, – ak...

Jam prireikė visų valios pastangų, kad neišpyškintų, jog nepaisant akies raiščio veidas, į kurį ji žvelgia, veikiau tinka Helovinui.

Teko pripažinti, kad ji greitai susitvardė. Vėl nutaisė tą dirbtinę šypsena.

- Pone, - pasakė ji, - šį tą jums turime.

Šį tą jam turi? Ką? Reikia tikėtis, kad ne tai, apie ką ligoninėje pasakojo kiti - ranką paspausti norinčių rimtaveidžių civilių sutikimo komitetas.

Ne.

Ačiū Dievui, ne tai.

Jis gavo rudą voką.

Viduje rado raktelius ir nuorodas į stovėjimo vietą...

Ir raštelį su apačioje iškeverzotais brolių vardais.

Ar tikrai manei mus apmulkinsi?

Jie paliko jam senąjį *Thunderbird*, kuriuo galėtų grįžti namo.

Beprotiškas poelgis.

Tikrai, pasiutusiai beprotiškas poelgis, - pamane Džeikas ir nurijo staiga gerklėje atsirasusį gumulą.

Automobiliu įveikti mylias begalinėse šiaurės Teksaso platybėse buvo kur kas lengviau...

Ir štai jis čia.

Prie plačių vartų, žyminčių šiauriausią El Su-

enjaus ribą.

Džeikas sulėtino automobilį, leido šiam pažu sustoti.

Jis pamiršo, ką reikia matyti tuos milžiniškus medinius vartus ir vėjo apgadintą ženklą iš kedro, ant kurio didelėmis bronzinėmis raidėmis driekėsi užrašas *El Suenjas - Svajonė*.

Visai kaip anksčiau, tik šįkart vartai atviri.

Jis buvo tikras, kad tai seserų mintis, žavus būdas Lisai, Emai ir Džeimei parodyti, kad jis čia laukiamas, ir priminti, jog tai jo namai. Jos nuliūs suvokusios, kad jis mažiausiai nori būti namie. Deja, Džeikas kitaip negalėjo.

Turėjo judėti į priekį.

Jis smarkiai mygtelėjo greičio pedalą ir pravažiavo pro atvirus vartus, paskui jį nutįso Teksaso dulkių uodega.

Jis nė nebūtų šį savaitgalį atvykęs, bet pristigo pasiteisinimų.

- Aha. Na, pažiūrėsiu, ką galima padaryti, - atsakė Džeikas, o Kalebas labai ramiai tarė, esą puiku, planas geras, o jei jis nuspręsiąs negalįs grįžti namo, tuomet, dievaži, juodu su Trevisu neturėsią kitos išeities, tik atskristi į Vašingtoną, surišti jį ir partempti apgailėtiną jo pasturgalį.

Jie tikriausiai taip ir būtų pasielgę.

Džeikas viską apsvarstė ir nusprendė, kad metas pasirodyti visu gražumu – *Ak, koks tai pasiutusiai tinkamas posakis*, – niūriai pamanė jis.

Šeima nenustebs. Visi laukė ligoninėje, kai į JAV jį paragabeno lėktuvas. Seserys, broliai, net generolas, primindamas visiems, jog JAV kariuomenės generolas Džonas Hamiltonas Vaildas, po paraliais, pageidauja sužalotam sūnui atskiros palatos ir geriausių Volterio Rido karo medicinos centro chirurgų.

Džeikas jautėsi per prastai, kad pajėgtų ginčytis, bet dienoms ir savaitėms slenkant, nu stojus vartoti nuskausminamuosius ir praskaidrėjus galvai jis nustatė taisykles.

Jam nereikia išskirtinio dėmesio.

Ir nepageidauja šeimos narių vizitų.

Nebuvo nei prasmės, nei priežasties, nei noro stebėti, kaip Ema, Lisa ir Džeimė stengiasi būti drąsios, broliai apsimetinėja, kad jis netrukus atsigaus, o tėvas elgiasi, na, kaip visada.

Tai viena priežasčių, kodėl jis taip ilgai negrįžo namo, net neužsuko.

– Tu kvailys, – suriaumojo Trevisas.

Gal.

Bet jis nenorėjo, kad aplink jį šokinėtų, jį niuksėtų, glostytų, ramintų ir sakytų, kad niekas nepasikeitė, nes pasikeitė viskas. Jo veidas. Savęs supratimas.

Ar jis tebėra tas pats žmogus?

Pasiutusiai geras klausimas.

Dar geresnis toks: kaip laviruoti tarp tikrovės, esą viskas gerai, ir negailestingo žinojimo, kad taip nėra?

Kol kas pamiršk.

Šįvakar privalo pasirodyti puikiai. Šypsotis, jei tik taip nieko neišgąsdins. Šnekėti, nors jis neturėjo ką pasakyti civilių ausims.

Elgtis taip, tarytum laikas būtų sustojęs.

Džeikas manė, jog grįžęs į ūkį vienas gaus progą apsiprasti. Pasinerti į pažįstamus dalykus. Uosti gryną Teksaso orą ir klausytis naktyje dainuojančių kojotų.

Ir visa tai – be nepageidaujamo jausmų antplūdžio, tokio, kuris apėmė oro uoste.

Visi jo pažįstami kareiviai sakė tą patį.

Grįžti namo sunku.

Išvyksti į karą ir leidiesi nešamas jaudulio, ypač jei klausydavaisi pasakojimų apie drąsą, mūšius ir karius....